

sen paa 282 Mill. Kr. Jeg forstaaer godt alle de Undskyldninger, Venstres Ordfører kom med, jeg indrømmer, der har været en Mængde ekstraordinære Forhold, men jeg tror, det ærede Medlem ogsaa maa give mig Ret i, at det var heller ikke helt normale Forhold, vi virkede under fra 1914 til 1920; er Forholdene nu at betegne som ikke helt normale, kan man rolig sige, at de den Gang ogsaa var en lille Smule unormale. Men den Gang kunde man ikke indse Betydningen heraf, da var man klar over, at det var en uforsvarlig Finanspolitik at lade Statsgælden øges. Nu derimod synes den højtærede Finansminister at have indført det Princip: et nyt Statslaan hvert Aar. Det er i alt Fald meget sandsynligt, at til næste Aar ved denne Tid har den højtærede Finansminister paa ny været her for at faa et nyt Statslaan optaget. Nu kan man sige, som Venstres Ordfører sagde, at saadan noget kunde man forudse, og at det blot er Oppositionen, der nu fortæller, at det er et daarligt Styre, der har været i de to Aar. Jeg vil dertil sige, at hvis man kunde forudse det, saa har man i alt Fald ikke gjort det. Man erindrer, hvorledes der, da det nuværende Ministerium satte sig til Rette paa Pladserne her i 1920, blev raabt med Begejstring: Nu kommer de syv fede Aar ovenpaa de syv magre — det er altsaa de to første fede Aar, vi nu har tilbagelagt, jeg tror, den højtærede Finansminister forstaaer, at det er saa som saa med det fede, men det var det, man ventede sig den Gang, medens Venstres Ordfører nu mener, at man den Gang nok kunde forudse, hvorledes det i Virkeligheden vilde gaa. Vi erindrer ogsaa, hvorledes Udtalelserne med Hensyn til Skatterne lød for to Aar siden, og vi ser nu, hvorledes den højtærede Finansminister har forstaaet dette, hvorledes Skatterne nu samtidig med, at Staten laaner, samtidig med, at Danmark i Dag staaer finansielt langt daarligere end for to Aar siden, har faaet en Udvikling, som — det tror jeg den højtærede Finansminister selv vil indrømme — ikke er i Overensstemmelse med Venstres Fortid. Vi har faaet en Stigning af de indirekte Skatter, der har paa ny været en Vanding bort fra det Forhold mellem de to Beskatningsmaader, vi havde under det radikale Styre under Verdenskrigen, over til en stærkere Forøgelse af de indirekte Skatter end af de direkte.

Venstres Ordfører fremhævede med Rette, at det siden 1920 har været en vanskelig Tid herhjemme, den økonomiske Udvikling har været en saadan, at den har medført store ekstraordinære Udgifter. Alene

dette, at der her i Danmark skal underholdes 100 000 arbejdsløse en Tid af Aaret, og at der i Dag, paa den allerbedste Tid af Aaret, skal underholdes 45 000 arbejdsløse, der skal leve, skal have deres Underhold — hvordan man end mener, det skal ordnes, er vi dog alle paa det rene med, at de paa-gældende skal leve —, uden at de er med til at skabe Værdier, alene dette skal og maa jo give daarlige finansielle Resultater. Men naar Venstres Ordfører erklærede, at Venstre var villigt til, hvis der fremkom bestemte Krav fra Industrien, at overveje dem, saa maa jeg sige, at hidtil har man i alt Fald vist, at man helst vil bære sig ad som Strudsen, der troede, at naar den blot stak Hovedet i Busken, saa skete der ingenting. Man har fra Venstres Side været tilbøjelig til at sige: Lad det gaa, som det bedst kan; vi vil passe paa ikke at blande os deri.

Naar Venstres Ordfører mente, at vi alle i Dag var enige om, at det var et Held for Danmark, at vi ikke havde faaet Overenskomst med Rusland, saa tror jeg dog, at Venstres Ordfører tog Munden for fuld. Der er sikkert adskillige i Dag, der mener, at det vilde have været klogt, om vi ikke havde stillet os paa en saa afvisende Maade, som vi gjorde, den Gang disse Forhandlinger blev ført. Jeg mener, at det, der er nødvendigt for os her i Danmark, er, at søge gennem en Haandsrækning til Industrien at naa til at kunne skaffe Beskæftigelse til disse 45 000, der i Dag gaar ledige, men jeg ved, at her staaer Venstre magtesløst, uden at være i Stand til at hjælpe. Undertiden kommer den højtærede Indenrigsminister med en Kraftudtalelse, tager sig sammen og siger: hvis ikke de handlende og Industrien passer paa, hvis de beregner sig alt for urimelige Avancer, saa kommer jeg, og saa slaar jeg ned. En saadan Udtalelse kommer undertiden med ret betydelig Kraft. Men man trækker paa Smilebaandet; man ved nemlig, at den højtærede Indenrigsminister har det som Bien; hvis den bruger Brodden, saa dør den. Venstre har ved de sidste Valg i den Grad erklæret sig for et Frihedsparti, forkætrende alt, hvad der hedder regulerende Foranstaltninger; at hvis den højtærede Indenrigsminister vilde prøve paa at gennemføre, hvad han truer med, saa ved han, at saa var han færdig. Saa vilde han i den Grad gaa mod det, som han og hans Partifæller var med til at docere ved de sidste Valg, at det ikke vilde være ham muligt at gennemføre de Foranstaltninger, han nu truer med. Hjælp til Industrien